

[Fuglsang.]

10 køer, der blev slået ned, blev de 8 stempellet som 1. klasses, og jeg spørger da: Er dette muligt, hvis dyrene har lidt af yvertuberkulose? Kan dyrene i så fald afregnes til destruktionspris?

Den pågældende gårdejer har senere bl. a. til brug ved retssagen i Aalborg forlangt at få udleveret eller at få lov til i det mindste at se slagtehusattesterne. Jeg spørger: Kan man i et sådant tilfælde nægte ham denne ret?

Nuvel, man kan indvende, at det her kun drejer sig om et enkelt tilfælde, et enkelt eksempel på, hvordan et almindeligt lille menneske, i dette tilfælde en landmand, kommer til at føre en lang og hård kamp for at opnå det, som han mener er hans ret. Når jeg har ønsket at føre sagen frem her, er det ikke på grund af dette enkelte tilfælde, men af mere principielle grunde. Man møder nemlig mellem år og dag ikke få klager over administrative overgreb på andre områder; det sædvanlige medlem hr. Kjeldgaard Iversen har jo i dag nævnt sådanne administrative overgreb indenfor børneværnet. Jeg mener, at både for befolkningens skyld og for administrationens egen skyld er det nødvendigt, at den slags såvidt muligt undgås, for at ikke befolkningen skal få indtryk af, at der gælder een ret for de offentlige myndigheder, f. eks. de veterinære, og en anden for almindelige mennesker.

Jensen-Broby: Den højtærede finansminister kom forleden dag med nogle udtalelser angående finansudvalgets arbejde. Disse udtalelser har man udlagt på forskellig måde i de forskellige blade landet over, og jeg vil gerne have lov til at knytte nogle få bemærkninger til dem. Først vil jeg bede den højtærede formand om lov til at citere, hvad den højtærede finansminister sagde. Han udtalte — det står sp. 608 —

„Jeg har ikke indtryk af, at der i den henseende“
— det var angående dette at holde igen overfor udgifterne —

„har været nogen kritisk holdning overfor regeringens linie. Min erindring siger mig temmelig tydeligt — jeg tror ikke, jeg tager fejl —, at de gange, jeg er kaldt til samråd med finansudvalget, har det mindst lige så hyppigt været, fordi man ønskede en større bevilling end foreslået, som af den modsatte grund.“

Derefter nævnte ministeren det antal sager vedrørende tillægsbevillingsloven, som har foreligget, og den nedgang i sagerne antal, der har fundet sted.

Finansudvalgets medlemmer har, for at der ikke skal være nogen misforståelse, bedt mig fremsætte nogle foreløbige bemærkninger. Vi har sendt finansministeren nogle spørgsmål, som vi ønsker besvaret, inden vi kan give det endelige svar. Vi har spurgt ministeren: 1) Hvor store beløb repræsenterer anmodningerne om bevillinger, der af regeringen er fremsat overfor finansudvalget i det forløbne finansår, men som ikke er blevet bevilget enten som følge af, at de er blevet afslået eller nedsat, eller som følge af at de henstår? 2) Hvor store beløb repræsenterer de tilfælde, hvor bevillingerne er blevet forhøjet ud over det af regeringen begærede som følge af, at finansudvalget har fremsat ønske om en større bevilling end foreslået?

Før vi får svar på disse spørgsmål, kan vi selvfølgelig ikke optage den endelige debat med finansministeren om finansudvalgets arbejde. Vi har den opfattelse med hensyn til vor behandling af sagerne, at de udtalelser, finansministeren kom med, ikke er i overensstemmelse med det, der virkelig er foregået. Vi mener i finansudvalget, at vi har nedsat bevillingerne mange steder, og vi mener, at vi har droppet adskillige sager, som finansministeren har anbefalet, men det vil jo først kunne fremgå, når vi får svar på de spørgsmål, vi har stillet til ministeren.

Hvis vi ser på de samråd, vi i det sidste år har haft med finansministeren, er jeg heller ikke enig i, at vi har forlangt forhøjelse de fleste gange. Vi har i enkelte tilfælde gjort det, og det ville være unaturligt andet, bl. a. ved en ændring af understøttelserne til høj-, landbrugs- og husholdningskolers elever, hvor vi gik ind for den indstilling, som kom fra et nedsat udvalg, der har arbejdet med den skala, hvorefter understøttelserne skal fordeles, en indstilling, som også var anbefalet af undervisningsministeriet. Dér fulgte vi ikke finansministeren, og dér fik vi en afgørelse, der lå midt imellem. Jeg tror, det var en meget fornuftig ordning, vi dér traf, for det gælder jo om, at de tilskud, staten giver, virker på den bedst mulige måde, og det var det, vi tilsigtede.

Også med hensyn til fordelingen af tips- og filmpenge har vi på enkelte områder ændret finansministerens forslag til fordeling, men vi har aldrig krævet mere end det samlede beløb, der var til uddeling. Dér kan man ikke sige at vi har forhøjet.

Ser vi videre på de samråd, vi har haft med finansministeren i det sidste år skal jeg først nævne samrådet om amtsligningsinspektørerne. Dér har vi ikke krævet nogen